

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Seydamız, mürşidimiz ve rehberimiz olan Şeyh Muhammed Raşid (k.s) Efendi'nin, onuncu ölüm yıldönümü münasebetiyle bugün biraz O'ndan söz etmek istiyoruz. Yalnız ondan önce Seydamız Şeyh Muhammed Raşid Efendi'nin Nakşibendi Tarikatı Aliye'nin altın zincirinin bir halkası olmasından dolayı, Nakşibendi Tarikatı'ndan, Nakşibendi Tarikatı'nın da İslâmiyet'in dâhilinde bir yol olmasından dolayı evvelâ İslâmiyet'ten biraz bahsetmek istiyoruz.

Bir Müslüman nasıl yaşamalı? Bir insan ahirette mutlu olmak için ne yapmalı? Ve Allah'ın (c.c) huzuruna rahat çıkabilmek için ne yapmalı?

Muhterem kardeşlerim!

İslâm dini, îtikad, ibadet, ahlâk ve ahkâmdan ibarettir. İtikad sağlam olmalıdır. İman temellerinde de îtikad sağlam olmalıdır. Bu îtikadın sağlamlığı insana bir yön, kuvvet mutluluk ve huzur verir. Bugün bakıyoruz, kimi insanlar, cin diyor, sihir, büyü diyor, muska, nazar diyor ve îtikadlarında bazı sapmalar oluyor. Bunlardan kurtulmak için de çoğu falcılara, büyücülere gidiyor, iyileşeyim derken daha çok hastalanmış olarak geri dönüyorlar.

Kur'ân-ı Kerîm'de Cenâb-ı Mevlâ (c.c) şeytanın, Allah'ın (c.c) sâlih kulları üzerinde hiçbir etki ve tahakkümünün bulunamayacağını buyuruyor.

Demek ki, Allah'a (c.c) gerçekten inanan bir mü'min, Allah'tan (c.c) başka hiçbir şeyden korkmamalı ve O'nun (c.c) sevmediği çarelere, tevessül etmemelidir. Bugünkü hastalıklarımızın, huzursuzluklarımızın, sıkıntılarımızın yüzde doksanı îman zaafından kaynaklanıyor.

Gidip bir falcıya, büyücüye, cinciye çare soruyorlar. Bugün bir falcı, cinci veya büyücü nereden bilecek? Bunlar insanlar arasına, fitne düşmanlık ve kin dağıtmaktan başka bir şey bilmiyorlar. Onun için Allah (c.c) diyelim! Yani "bir" diyelim ve "bini" unutalım. Allah (c.c) bize kâfidir. O'na (c.c) teslim olalım, O'nun (c.c) kudreti ve iradesi olmadan ağaçtan bir yaprak dahi kıpırdayamaz. Bu yüzden, ne sihir, ne cin, ne de büyü demek yerine sadece ve sadece Allah (c.c) diyelim.

Her şeyden önce inancımızı ve diğer rükûnlarını kuvvetlendirmek lâzımdır.

Bir diğer konu ise; bugün bakıyoruz insanların yüzde doksanı helâl- haram hususuna dikkat etmiyor. "Gelsin de nereden gelirse gelsin. Kul hakkı mıdır, bana helâl midir haram mıdır, kimin malıdır?" diye düşünmüyor. Bu yüzden bugün emniyet diye bir şey kalmamış ortalıkta. Bunu Peygamber Efendimiz (s.a.v) asırlar öncesinden bize bildirmiştir. Bunlar hep inançsızlıktan kaynaklanıyor.

Bir insan gerçekten kıyamete, Allah'ın (c.c) huzuruna çıkacağına inansa, bugün kardeşinden haksız yere aldığı malı, yarın ahirette sâlih ameliyle ödeyeceğini bilse bunu yapması mümkün değildir. Allah'ın korkusu kalbe hâkim olmayınca, kıyametin inancı ve Mahkeme-i Kübra'nın korkusu kalbe hâkim olmayınca bu durumların düzelmesi mümkün değildir.

Bugün bir Müslümanın, hatta gayr-i müslim birinin üzerimizde kalmış olan bir hakkını kıyamet günü sâlih amellerimiz ile sâlih amelimiz kalmazsa onların günahı bizim sırtımıza yüklenmesi nedeniyle Cehenneme atılmak suretiyle ödeyeceğimizi kesinlikle unutmamalıyız. Allah (c.c) muhafaza eylesin. Asıl felâh (kurtuluş), namazı, tesbihi çok yapmakta değil, helâle ve harama çok dikkat etmektir. Bir milyon versek, bir kuruş haramın yerini kapatamayız.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyor:

-Ey Ashabım! Müflis kimdir bilir misiniz?

-Yâ Resûlullah! Müflis elinde malı, serveti kalmayıp, borcu çok olan kimseye denir.

- O müflisin işi kolaydır. Gerçek müflis odur ki, çok oruç, namaz ve diğer ibadetlerin sevabıyla kıyamet gününde gelir, ancak kendisine başkalarına zulüm yapmaktan alıkoymamıştır. Yani kiminin malını yemiş, kiminin gıybetini yapmış ve sövmüş, kimine zulüm yapmış olarak gelir. Dağ gibi sevabı olduğu hâlde, hak sahiplerine sevaplarından verilir. Öyle ki sevapları bittiği hâlde hak sahiplerinin daha alacağı haklar bitmemiştir, bu sefer onların günahları bu adamın sırtına yüklenerek cehenneme atılır. İşte gerçek müflis budur, buyurmuştur.

Allah (c.c) bizleri muhafaza eylesin.

Muhterem Kardeşlerim!

Bugün burada toplandığımız gibi, çok yakın bir zamanda Allah'ın (c.c) huzurunda da böyle toplanacağız. Hiç uzak bir zaman değildir bu. Herkesin kıyameti öldüğü gündür. Bir kimse öldüğü gün onun kıyameti kopmuş demektir. Allah (c.c) kendi hakkından vazgeçse de, kul hakkından hiç vazgeçmeyecektir. Evet, Allah (c.c) gafurdur, rahimdir ama aynı zamanda âdildir. “Âdil” ismiyle adalet tecelli edecek ve hiç kimsenin hakkı hukuku kaybolmayacaktır.

İşte muhterem kardeşlerim, bir insanın îtikadı sağlam olursa, mutlaka ilahi furuzâtı yerine getirmeye yönelecektir. Allah'ın (c.c) farz kıldığı namaz, oruç, zekât, hac... gibi.

Müslüman kardeşimizi sevmeli ve kalbimizde kin, buğz ve adâvet, hased gibi duygular bulundurmamalıyız. Kendimize layık görmediğimizi, Müslüman kardeşimize de layık görmemeliyiz, İslâmiyet budur. Müslüman bu şekilde yaşamalıdır ve bu şekilde yaşamak için de tarikat en iyi yollardan biridir.

Nakşibendi tarikatı, Peygamber Efendimiz'den (s.a.v) seyyidina Hz. Ebû Bekir'e (r.a) gelmiştir. Ümmetin en efdâli, sahabe-i kirâmın en efdali ve ilk halife Hz. Ebû Bekir'dir (r.a). Bu tarikat Hz. Ebû Bekir'den (r.a), Selmân-i Fârisî'ye (r.a) ondan, Muhammed Kasım'a (r.a), ondan Cafer-i Sadık'a (r.a), ondan da ta Şeyh Muhammed Raşid (k.s) hazretlerine kadar gelmiştir.

Bu tarikatın temeli kitap ve sünnettir. Dolayısıyla değerli kardeşlerim, rüya, keşif, keramet, ahval şeriata uygun olduğu zaman geçerli kabul edilir. Kıl kadar şeriatın dışında olunursa,

geçerliliği yoktur. Çünkü rüya, keşif ve ahval... vs. gibi şeylere şeytan müdahil olabilir ama şeytanın karışmadığı tek şey şeriattır.

Yani Allah'ın kitabı ve Resûlullah'ın (s.a.v) sünnetidir. Peygamber Efendimiz (s.a.v) veda hutbesinde:

- Sizlere iki şey bırakıyorum ki, bunlara tâbi olan yolundan hiçbir zaman sapmaz, onlar Kur'ân-ı Kerîm ve Sünnetimdir, buyurmuştur.

Dolayısıyla bizim için önemli olan, bir şeyin kitap ve sünnete uygun olmasıdır. Bu yüzden, aziz kardeşlerim, “benim hâlim böyledir”, “benim keşfim, rüyam şöyledir” diyenlere önem vermeyin, eğer hâli şeriata muhalif ise kabul edilmez. Kim olursa olsun, bilâ istisna herkes için durum böyledir. Tarikat-ı Aliye dört dörtlük, kitap ve sünneti istiyor.

Eğer bir insanın iki şeyi var ise her şeyi var demektir.

Bunlar nelerdir?

Birincisi; Allah'ın kitabına ve Resûlullah'ın (s.a.v) sünnetine muvafık olması, yani şeriata mutabâtı olması, ikinci ise, şayet bir mürşidi var ise bu mürşide karşı ihlâs, muhabbet ve teslimiyeti olmasıdır. Bu ne için lazımdır? Çünkü, bir yolda ilerleyebilmek için bir rehber ihtiyacı vardır. Bu rehberin de bir insana faydalı olabilmesi için ihlâs, muhabbet ve teslimiyetin tam olması lazımdır.

Yani toparlayacak olursak, bir insanda şeyhine karşı ihlâs, muhabbet ve teslimiyet tam olarak var ise bir de zahirî ve bâtinî olarak şeriata tâbi ise, onun her şeyi var demektir. Eğer saymış olduğumuz bu iki şey bir insanda yok ise, isterse onun bin tane keşif ve kerâmeti olsun, rüyası olsun bütün bunlar “istidrac”tır.

Bir gün Cüneydi Bağdâdî (k.s) hazretlerine sormuşlar:

-Efendim! Bir kişi havada uçabiliyor, bu keramet midir?

Cüneydi Bağdâdî (k.s) hazretleri:

- Hayır! Serçe kuşu da havada uçuyor, bu keramet değildir, buyurmuş.

- Peki efendim filan adam suda yürüyebiliyor, bu keramet midir?

- Hayır! Balık da, ördek de suda yürüyebiliyor bu keramet değildir.

- Peki efendim, bir kişi çok kısa bir zamanda tayyi mekân ile bir saniyede maşriktan, mağribe gidebiliyor. Bu keramet midir?

- Hayır! Şeytan aleyhillâne de, cinler de tayyi mekân ile gidebiliyor, şeytan ve cinler keramet mi gösteriyor?

- Peki efendim, havada uçmak keramet değil, suda yürümek keramet değil, tayyi mekân keramet değil. O halde keramet nedir?

- Keramet istikamettir, buyurmuş.

Yani bir insan, Allah'ın kitabına ve Resûlullah'ın (s.a.v) sünnetine uygun bir hayat yaşıyorsa, işte o en büyük keramet sahibi demektir.

Şah-ı Nakşibend (k.s) hazretleri:

“Bir istikamet bin kerametten hayırlıdır”, buyurmuştur.

Demek ki muhterem kardeşlerim; bizim için önemli olan istikamettir. Allah (c.c) hepimize istikamet sahibi olmayı nasip eylesin. Yol, ancak rehber ile kat edilir, eğer bir rehber olmaz ise, kişi o yolun tehlikelerine tam vâkıf olamaz ve böylece bir yeri yapayım, düzeltiyim derken, başka bir yeri yıkabilir.

Bir insanın kibir, ucûb, riya, hased.. vs. gibi kötü hasletlerden kurtulması için mutlaka kâmil bir mürşid bulması lazımdır. Mürşidi bulduğu zaman da, ona karşı mutlaka, ihlâs, muhabbet ve teslimiyet içinde bulunması lazım ki, o mürşidden fayda görebilsin.

Muhterem kardeşlerim!

Şimdi biraz da Seydamız Muhammed Raşid Efendi (k.s) hazretlerinden bahsedelim. Seydamız (k.s), hem anne hem de baba tarafından seyyid olup, Evlâd-ı Resûl olarak Hz. Hüseyin'in (r.a) torunlarından.

Babası Muhterem Gavs-ı Azâm Abdulhâkim Hüseyini (k.s) hazretlerinin yanında, onun talebesi olarak yetişmiştir. Ve Gavs hazretleri hayatta iken kendisine (1968) halifelik ve irşad izni vermiştir.

Bazı insanlar ancak şeyhi vefat edince irşad edebilirken Seydamız (k.s), Gavs hazretleri daha hayattayken hem tarikat vermeye başlamış hem de teveccüh yapmıştır. 1968 senesinde Gavs hazretleri ile beraber Mardin'de bulunan Şah-ı Hazne'nin (k.s) oğlu Şeyh Alaaddin'i (k.s) ziyarete gitmiştik. Orada Gavs Hz, Şeyh Alaaddin'e (k.s);

- Oğlum olan Muhammed Raşid amelini bitirdi, kendisine halifelik vermem konusunda sadatın işareti var, ancak sen benim şeyhimin oğlu olduğun için senin işaretin olmadan ona halifelik vermeyi istemedim, deyince.

Şeyh Alaaddin (k.s):

- Muhammed Raşid gelsin! Onu bir göreyim, dedi.

Seydamız (k.s) gelince, Şeyh Alaaddin (k.s):

- Elhâmdulillah! Elhâmdulillah! Elhâmdulillah! Ben Muhammed Raşid'i gördüm ve içim rahat oldu. Çünkü düşünüyordum ve diyordum ki, “Şeyh Abdulhâkim ihtiyardır, yaşlıdır mürîdleri, etba'ı çoktur. Eğer vefat ederse bu durumda ne olacak bu mürîdler? diye. Fakat şimdi Muhammed Raşid'i görünce anladım ki, eğer Şeyh Abdulhâkim (k.s) vefat ederse de onun yerini tutabilecek ve bu yükü kaldırabilecek kabiliyettedir, diye Şeyh Alaaddin şehadet vermiştir.

Hakikaten de Gavs hazretlerinin vefatından sonra, Seydamız (k.s) zamanında mürîdler daha fazla çoğaldı, tarikat yurtdışına birçok memlekete yayıldı. Seydamız (k.s) Ahlâkı Muhammediye'ye sahip olup, sîması da Resûlullah Efendimiz'e (s.a.v) çok benzerdi. Hatırlıyorum da bir gün Gavs hazretlerine (k.s) bir hacı, sofî ihvan gelip:

- Ben rüyamda Resûlullah'ı (s.a.v) gördüm -Seydamızı göstererek- senin bu oğluna çok benziyordu, dedi.

Seydamız (k.s) hazretlerinin yanında hiçbir zaman gıybet yapılmazdı, buna müsaade etmezdi. Dünya konusu konuşulmazdı, herkese karşı hayırhahtı. Bunun için Resûlullah'ın (s.a.v) ahlâkına sahipti.

Bir keresinde şöyle demişti:

- Birisi bana hakaret ettiği ve kötü bir şey yaptığı zaman düşünüyorum, Allah'tan (c.c) korkuyorum ve şöyle diyorum; benim Allah'a (c.c) karşı suçum çok, ben inanıyorum ki, ben bu hakaret edeni bağışlarsam Allah da (c.c) beni bağışlar, bunu ümid ediyorum.

Mütevazılık konusunda işte bu kadar da mütevazı idi. Seydamızın (k.s) en büyük kerametlerinden ikisi şunlardı:

Birincisi: Dört dörtlük bir şekilde kitap ve sünnete bağlı olması yani istikamet sahibi olması,

İkincisi ise; insanların hidayetine vesile olması.

Muhterem Kardeşlerim, hidayet az bir şey değildir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir gün Hz. Ali'ye (r.a):

- Ya Ali! Bir vadi dolusu kırmızı deveyi Allah yolunda sadaka olarak vermekten daha hayırlı bir şeyi sana haber vereyim mi?

- Evet! Yâ Resûlullah!

- Allah'ın (c.c) senin elin ile bir kişiye hidayet vermesidir, buyurmuştur.

İşte Seydamız'a da (k.s) gelen binlerce, yüzbinlerce kişi Allah'ın (c.c) izniyle hidayeti bulmuştur. Tabi ki hidayeti veren yalnız ve yalnız Allah'tır (c.c). İnsan ancak sebep olur vesile olur, ancak hidayeti veren Allah'tır (c.c).

Dediğimiz gibi, Seydamız'ın (k.s) biri istikamet, diğeri hidayet olmak üzere iki tane kerametini anlattık. Tabi bunlardan başka daha bir sürü kerametleri vardı, ancak biz bunlara önem vermiyoruz. Çünkü en büyük keramet; istikamet ve hidayettir.

Muhterem kardeşlerim, Gavs hazretleri (k.s) vefat edince, ben âcizane ağlamaktan üzüntüden, kendimi kaybetmişim. Çünkü benim ilk mürşidimdi. Bir mürîd için hakikaten şeyhini, hele de ilk şeyhini kaybetmesi gerçekten çok zor bir durumdur.

İşte böyle çok üzüntülü bir haldeyken:

“Seyda hazretleri (k.s) seni çağırıyor”, diye bir haber geldi.

Tabi ben hemen koştum, yanına gidip elini öptüm ve bana dedi ki:

- Senin işin ağlamak değil, bundan daha önemlisi var. Babamı (Gavs hazretlerini) kim yıkayacak? Kim kefenleyecek? Kim defnedecek? Tabi ki sen yapacaksın hem Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

“Her kim benim kazama rıza göstermezse, hükmüme razı olmaz, belâ ve sıkıntılara sabretmezse kendisine benden başka bir Rab arasın” buyurmuyor mu? dedi. (Muhtar’ul Ehadis: 826)

O zaman baktım ki, Resûlullah’ın (s.a.v) vefatında nasıl ki en sağlam, en sabırlı Hz. Ebû Bekir (r.a) idi, Gavs hazretlerinin (k.s) vefatında da en sağlam en sabırlı olan Seydamız (k.s) hazretleri idi.

Seydamızın en son sohbeti Afyon’da oldu. O sohbeti tercüme eden de bendim. Sohbeti “ölüm” ile ilgiliydi. Hatta sohbetin sonunda:

- Sofiler, bana haklarımı helâl etsinler, dedi.

Bu sanki bir anlamda vedalaşma idi.

Gavs hazretlerini yıkamak bize nasip olduğu gibi, Seyda’mızı da vefatından sonra yıkamak bize nasip oldu.

Muhterem kardeşlerim, bu dünya fanidir. Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) gittiği gibi, hiç kimse de bu dünyada kalıcı değildir.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

“Her nefis ölümü tadacaktır” buyurmuştur. (*Ankebut, 57*)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) vefat ettiği zaman, Hz. Ebû Bekir (r.a) şöyle buyurmuştur:

- Kim Muhammed’e ibadet ediyorsa bilsin ki Muhammed ölmüştür. Fakat kim Allah’a ibadet ediyorsa bilsin ki O (c.c) bâkidir. (*Ali İmran, 144*)

Muhterem kardeşlerim, bir insanın mürşidi vefat ederse mutlaka yeni bir mürşidi kendisine rehber olarak kabul etmesi lazımdır. Vefat eden bir mürşidin artık faydası olmadığı için, hayatta olan yeni bir mürşid bulması lazımdır. Vefat eden bir mürşidin kerameti, tasarrufu bitiyor demiyoruz, fakat vefat eden mürşidden feyzi alma gücü olan kişiler artık yok. Vermek var bir de onu alacak kişiler var. O verse de insanlar artık alamaz. Onun için hayatta olan bir mürşid lazımdır.

Seydamız, Muhammed Raşid Erol (k.s) hazretleri, zamanın büyük mürşidi, önderi, rehberi idi. Cömertliği, sadakati, hayırseverliği.. vb. gibi güzel birçok huyu ile Resûlullah Efendimiz’in (s.a.v) ahlâkına sahip idi. Allah (c.c) bizleri O’nun (k.s) yolundan ayırmasın (Âmin).

Bizler için önemli olan, mürşidimizi kendimize rehber kabul ederek, onların yolundan gitmemizdir.

Gavsımız Abdulhâkim (k.s) hazretleri bir gün sohbetlerinde şöyle buyurdular:

- Şeyh Abdulkadir Geylânî (k.s) çalıştı, “Gavs-ı Azam” oldu. Kim O’nun gibi çalışırsa, O’nun gibi büyük olur.

Allah’ın (c.c) kimseyle akrabalığı yoktur. O (c.c) bütün kâinatın Hâlık’ıdır. Kim çalışırsa Allah (c.c) ona da karşılığını verecektir. Dolayısıyla bizler de inşaallah çalışmayı ihmâl etmeyelim ve “sadık” olalım.

Muhterem Kardeşlerim!

İnşaallah, çok yakında yapacağımız umre ziyaretinde, Allah (c.c) nasip ederse, gerek Kâbe-i Muazzama’nın yanında, gerekse de Allah’ın (c.c) habibinin yanında sizlere bol bol dua edeceğiz. Her gidişimizde zaten selâmlarınızı toplu olarak Peygamber Efendimiz’e (s.a.v) iletiyoruz. Her gün, ihmâl etmeden kendimize dua ettiğimiz gibi, elhâmdulillah cemaatimize de dua ediyoruz. Sadece cemaatimize değil, bütün Müslümanlara, memleketimize, vatanımıza ve devletimize de dua ediyoruz.

Muhterem kardeşlerim sadece dua etmek kâfi değildir. Şöyle ki; bir gün bir mürîd, şeyhine:

- Şeyhim himmet! Şeyhim himmet! deyince şeyhi de müridine hitaben:

- Evladım senden gayret! Benden de himmet! demiş.

Yani yalnız şeyhin duası, himmeti kâfi değil, sofilerin de gayret etmesi lazımdır. Sofi gayret etmezse, şeyh ne yapsın?

Nuh’un (a.s), oğlu Kenan’a karşı kurtarma gayretlerini ve sonucunu biliyorsunuz. Bu yüzden siz çalışacaksınız, bizler dua edeceğiz, Allah da (c.c) inşaallah bu dualarımızı kabul eder.

Hem dünya hem de ahiretimiz için çalışalım. Kalbimizi yalnız Allah’a (c.c) verelim, helâl-haram meselesine çok çok dikkat etmeliyiz.

Bir de şunu sizlere çok çok tavsiye ediyoruz. Bunu erkek ve kadın herkese söylüyoruz. Bizlere geliyorlar işte: “Efendim kitaba baktırdım, bana büyü yaptırmışlar” diyorlar hangi kitaba? Ben o senin bahsettiğin kitaplara inanmıyorum, onlar yalandır, kitap değil falcılıktır.

Veya geliyorlar “Efendim cinciye gittim şöyle şöyle söyledi” diyorlar.

Mademki cinciye gittin o hâlde bana neden geldin? O hâlde bana da gelme!

Resûlullah (s.a.v):

“Kim bir kâhine, falcıya, cinciye, büyücüye gidip, onun söylediklerine inanırsa Muhammed’e indirileni inkâr etmiş demektir” buyurmuştur. (*Mesabihus Sünne:3558*)

Bunları söyleyen ben değil, bizzat Resûlullah’tır (s.a.v). Bunu sizlere söylüyorum; Allah (c.c) için bunlara gitmeyin! Yalnızca Allah’a (c.c) inanıp güvenin! O (c.c) kendisine inanıp, güvenenleri her şeyden muhafaza edecektir.

Muhterem Kardeşlerim!

Önümüzde mübarek Ramazan ayı var. Ramazan ayında biraz daha dikkatli olalım, daha fazla taat ve ibadete bağlı olalım. Böylelikle Allah'ın (c.c) affına mazhar olalım. Resûlullah (s.a.v) efendimiz:

“Ramazan ayında, Allah orucu farz kıldı. Ben de kıyamı sünnet kıldım, kim ki inanarak ve sevabını Allah'tan umarak gündüz oruç tutup gece de kıyam (teravih) yaparsa, annesinden doğduğu gün gibi günahlarından temizlenir, affolur” buyurmuştur. *(Tac, 63)*

Öyleyse bizler de Ramazanda gündüzleri oruç tuttuğumuz gibi geceleri de teravih namazını ihmâl etmeyelim. İkinci olarak da, oruç tutarken yalnız yemek ve içmekten değil, yalandan, gıybetten, ucûb... vb. kötü olan her şeyden oruçlu olalım.

Resûlullah (s.a.v) Efendimiz:

“Kim oruç tuttuğu hâlde, gıybet ediyor, küfür söylüyor ve sövüyorsa, Allah'ın (c.c) o insanın yemekten, içmekten kesilmesine ihtiyacı yoktur” buyurmuştur. *(Müslim, Tac: 2/68)*

Sâdatımız da Ramazan ayına çok önem vermiştir. Allah (c.c) hepimizi Ramazan ayında günahları af olunan, sâlih kulları arasına bizleri dâhil eylesin (Âmin).

Allah (c.c) kabirde şeytan aleyhillânenin mekrinden bizi emin eylesin.

Allah (c.c) hepimizi cennet ve cemâliyle müşerref eylesin.

Son nefesimizde kelime-i şهادet getirerek îman üzere bu dünyadan göçmeyi bizlere nasip eylesin.